

[Kai Moltke.]

kærlighed har talt om, arbejdskraftens grænseløst overdrevne bevægelighed med hensyn til arbejdsbetingelserne. Det betyder endvidere ikke en billigørelse af produktionen, men en fordyrelse af produktionen. Det betyder i hele sit væsen, at dér, hvor omkostningerne skulle sættes ned og konkurrenceevnen op, vælger regeringen det middel at forøge omkostningerne og svække konkurrenceevnen.

Det næste punkt, som hr. Sigsgaard fuldstændig rigtigt bemærkede, er, at dette kompleks af forholdsregler udmærker sig ved to ting, noget, som bestemmes her i folketinget, og det er det rent lovgivningsmæssige, hvor afgifterne skal lægges, medens det egentlige hovedpunkt, pengepolitikken, afgøres uden for folketingets rådighedsområde. For den næste store foranstaltning fra regeringspartierne side er, at man via Nationalbanken forhøjer diskontoen med 2 pct., hvilket medfører — jeg ved godt, at bankerne har en vis differentiering, at de har visse foretrukne kunder — at udlånsrenten i almindelighed vel når op på 11-12 pct.

Men så melder der sig straks et andet spørgsmål. Ved at føre en sådan diskonto- og rentepolitik får vi så ikke en stigning og en favorisering af ganske bestemte former for indtægter inden for den private økonomiske sektor? Når renten for langtidsindlån er 8 $\frac{1}{4}$ pct. og udlånsrenten er 10-11 pct. og margenen mellem udlånsrente og indlånsrente bliver stadig bredere, kan det kun betyde én ting: at det er en forøring på mange gange millionbeløb til de private pengeinstitutter, der er den egentlige økonomiske magthaver her i landet.

Havde man været bange for overophedning, havde man været ængstelig for, at maskinen skulle køre sådan, at hjulene begyndte at gløde for meget, så ville man vel her stå i en situation, hvor man kunne sige, at når Nationalbank og bankkommissær dekretterer en 2 pct.s stigning af renten og de private banker plus Nationalbanken beslutter at holde indlånsrenten nede, så bliver der her en margin, hvor ikke arbejds-skabte, men arbejdsfri indtægter opstår. Jeg vil her rejse spørgsmålet: hvis man ville bedre den finanspolitiske stilling og inddrage midler, hvorfor så ikke lade staten

tage sin andel af denne indtægt ved rentestigningen, som jo kunne bedre hele regeringens økonomiske situation, hvor det drejer sig om balancen mellem statens indtægter og udgifter?

Jeg trækker forholdet frem, for i sin nuværende form er det, man fører i retning af rentepolitik, en forøring på hundreder og atter hundreder af millioner kroner til de private pengeinstitutter, og denne fortjeneste kunne regeringen uden protest fra større dele af denne sal passende have gjort til et af de objekter, hvor man indførte afgifter, hvor man tog pengepolitiske skridt, som i alle tilfælde kunne have virket lige så effektivt med henblik på at undgå en overophedning af økonomien. Hvorfor altid skåne de ikke gennem arbejde, men gennem arbejdsfrihed skabte værdier her i samfundet? Jeg drager spørgsmålet frem her for bankernes vedkommende om den øgede bankfortjeneste, men man kunne gå videre: hvorfor har regeringen ikke i tide gennemført en ændring i aktieselskabslovgivningen, så man virkelig fik en retfærdig og effektiv beskatning af de private aktieselskaber? Hvorfor har vi endnu ikke på folketingets bord forslaget om koncernregnskaber, om sammenhængen mellem de forskellige datterselskaber og deres forskelligartede regnskabsførelse? Hvorfor har man ikke blot korrigeret sådanne ting som de skæve udløb af regnskabsår, som i virkeligheden gør det muligt at tage afskrivninger inden for de forskellige koncerner i forskellige led på den samme ting og på den samme vare? Når der er tale om, at man ikke vil forhøje indlånsrenten, er det blevet motiveret med, at man ved ikke at forhøje indlånsrenten mere ville formode, at man derigennem dirigerede efterspørgslen over på indkøb af obligationer, hvor den effektive rente ville ligge over, i alle tilfælde i overkanten af, den bankrente, der ydes, når der er tale om dette. Jeg tror, det er et rigtig udmærket bluffnummer, man her opererer med i forvirringen af de almindelige begreber. Det, som man gennem den lave indlånsrente og den høje udlånsrente fremmer, er at dirigere opsparings- og kapitalbevægelserne derhen, hvor man har den maksimale rente og den maksimale profit, og så galt ser det heller ikke ud på obligationsmarkedet.

Men det rejser et helt andet spørgsmål: